

da se podirajo gore. Nobena noče odnehati. Obrazi so rdeči in čuti je le globoko sopenje. Ako je pa bolečina na eni ali drugi strani le prehuda, se začuje kratek vik. Ata se je izprva krohotal, da se mu je tresel podbradek, pa nenadno mu šine nekaj v glavo in kobaca k jarku onkraj ceste. Težko in nerodno se pripogne, zagradi peščico peska in ga zaluča kot veren soprog in varuh svoje žene proti drzni kuharici. Toda mama se slučajno nerodno obrne in večji del peska prileti njej v obraz. Nastane krik, kakor da se podira svet.

V tem hipu priteče po ulici velik, črn pes. Ata ga ugleda in strah mu šine po vseh udih. Ves iz sebe obstane in zre debelo.

„Kuža, kuža!“ — zavpije na vse grlo. Kot bi trenil, izginejo vsi trije, zasopljeni in rdečih lic, v črevljarjevo hišo. Pes teče mimo, ne meneč se za važne zadeve, ki so se ravnokar tu vršile.

Pred hišo je vse mirno. Na pragu leže prevrnjene skledice in lončki, rjavi jabolčni kosci in drobtine, voda curlja po kamenu v jarek.

Ata pomoli bojazljivo svojo glavico izza vežnih vrat in debelo gleda na ulico goriindoli.

„Ni ga več!“ — zavpije v vežo važno. Vsi trije pridejo, oziraje se radovedno na vse strani, zopet na ulico.

„Od konca!“ — reče kuharica.

„Pa lepo!“ — pristavi mama.

In igra se nadaljuje.

V tvojih očeh . . .

V tvojih očeh, Valerija,
življenje zakopano
s koraki neodstopnimi
beži za mano . . .

In ustne tvoje vele
še koprniyo,
kot rože nerazcvele
na njih poljubi spijo.

Ne dramti teh poljubov
pohotna želja —
ne kali jim veselja
z rokami drznimi . . .

Ne sanjaj o ljubezni —
pozabi hrepenenje —
ah, živi to življenje
naprej, Valerija! . . .

Griša.

